

Francie sklízí úroky za svou ignoranci

Jednou to prasknout muselo. Zloba a mizérie nabobtnaly, až přerostly v agresi. Ta nyní zasáhla francouzská předměstí. Střetly se dva znesvářené a jen těžko smířitelné světy: bezpečnostní složky nabádané ministrem vnitra Nicolasem Sarkozym k razantnosti s ‚holotou‘ – tedy potomky přistěhovalců, kteří v chudinských čtvrtích už kolikátý den tropí peklo. ‚Máme už všeho dost‘, nejčastěji vysvětlují ničitelé své trestuhodné počínání.

První auto podpálila ruka vandala už na počátku 80. let minulého století, zhruba tři desítky let od okamžiku, kdy se ve velkém otevřely ve Francii brány imigraci. Lidé převážně z Magrebu dostali práci i bydlení, ovšem na okraji měst, v narychlo postavených domech. Z centra Paříže na ně vidět nebylo. Francouz neměl možnost si na dobře ‚uklizené‘ spoluobčany zvyknout. I proto je nepřijal za své, a tím spíš sobě rovné. Jako úder bumerangu teď jejich potomci vracejí tuto letitou ignoranci, a to s vysokými úroky, za rodiče, prarodiče a další příbuzné. Děti imigrantů zmítá bezvýchodnost a mizivá perspektiva. Ačkoli narození ve Francii a s francouzskou občankou, okolí jim neustále dává najevo, že do téhle země a kultury vlastně nepatří. Jsou tu sice formálně doma, nenašli však skutečné zázemí. Cizinci ve vlastním domově. Přistěhovalecké jméno a osmahlá pleť je natrvalo zavírají do neutěšeného prostředí paneláků na předměstích, kde se strašák nezaměstnanosti vyšplhal od dvaceti až skoro k padesáti procentům.